

OP HET KERKHOF TE ROZENDAAL.

Bij het graf van den vroeg ontslapen Dichter DE GÉNESTET.

Overleden 2 Julij 1861.

DOOR

B. TER HAAR.

OP HET KERKHOF TE ROZENDAAL.

Bij het graf van den vroeg ontslapen Dichter DE GÉNESTET.

Overleden 2 Julij 1861.

DOOR

B. TER HAAR.

Hoe welkte uw poëzy....
Een bloem van korte dagen —
Nog vóór het zomertij? —

D. G. *De liefste plek.*

Hier in de schaûw van lariks, beuk en linden,
In d' opgang naar der heuvlen kruin,
— Door de avondzon getint met wieglend licht en bruin —
Hier moest gij dan Uw laatste rustplaats vinden!
Niet aan den voet van 't blonde duin,
En ver van Haarlems bloemendreven,
Waar 't eerste lied der min door U was aangeheven
In Hollands rozentuin.

Toch slaapt ge ook hier zoo vredig op Uw sponde
Een Paradijs rijst lagchend hier in 't ronde,

Niet minder hartbetoovrend schoon,
Dan 't plekje, dat ge 't liefst op aarde U koost ter woon;
Waar 't oog eens blijde in 't leven staarde
Als in een open bloemengaarde,
Maar weenend neêrzag op Gods heerlijk bloeijende aarde,
Toen ge om de doode hebt getreurd,
Zóó wreed van 't hart gescheurd!

Ik dool hier eenzaam rond. Geen twijgjen in 't gebladert
Gaat schuiflen, nu mijn voet Uw mulle grafterp nadert,
Een stilte heerscht hier kalm en grootsch,
Gelijk het zwijgen is des doods;
Een kinderhoofdje gluurt slechts door de tralies henen,
En volgt mij na met vragend oog:
Wat ik op 't kerkhof zoeken moog?
Ach! 'k peins hier bij Uw graf op scheiden en hereenen;
Ik denk hier aan uw kranke en uitgeteerde vrouw,
En aan het jongske, dat ge spelen zaagt in rouw,
En aan de droeve bruid, die op Uw graf komt weenen;
En 'k schrei den Hemel aan om troost
Voor 't vroeg verweesde kroost.

Gij kondt niet meer! — zóó klonk Uw droeve klagte —
Aan d' ingang Uwer laatste nachte,
En gansch vermoeid en uitgeput van krachte,

Boogt gij het hoofd tot slapen neêr.
Gij kampt den zwaren strijd, dien 't leven vraagt, niet langer.
Maar ook Uw geestvol lied, o vroeg ontslapen Zanger!
Verrukt ons luistrend oor niet meer.

Wel hieldt ge ons oor geboeid en aan Uw zang gekluisterd!
Als jeugdig Dichtervorst gezeteld op Uw troon,
Droegt gij een schepter bij Uw kroon.
Wat klonk Uw jonglingslied reeds schoon!
Vrij als der vooglen slag, door U in 't woud beluisterd
En zuiver als hun orgeltoon;
Aandoenlijk als de stem, die de avond om ons fluistert,
Of dartel als een speelziek kind,
Met open, schalksch gelaat beminnend en bemind.
Hoe deedt gij 't snarenspel van 't hart welluidend beven!
De Genestet! Uw Poëzij
Was de Echo van Uw zieleleven,
Die elken harteklop getrouw heeft weêrgegeven
En overstortte in Melodij!

Ja, 't leven was U *ernst*, ook bij 't geruisch der weelde,
Ook als Uw fijnste scherts in vonken tintlend speelde;
Gij hadt in 't diepst der ziel zijn heilig doel verstaan.—
Gij schertste, schoon U 't hart vaak in den boezem schreide,
En in Uw zangrig lied weêrspiegelden zich beide —
Een heldre glimlach en een traan.

Al 't bitterzoet door 't lot den sterling ingeschonken,
Al 't lief en 't wee uit 's levens kelk gedronken,
De hoogste vreugd, de scherpste smart,
Zij hebben van Uw luit geklonken,
Getrild door Uw aandoenlijk hart.
Gij, uit de volheid van Gods liefdebron gezegend,
Als met den teêrsten lonk van 't Vaderoog bejegend,
Die dankend opzaagt naar het lieflijkst wolkenklaar!
Gij hebt reeds vroeg Uw kruis op 's levens weg gevonden,
(Schoon 't U met rozen bleef omwonden)
En 't neêrgelegd eerst bij de baar, —
En krimpend onder 't wee van onspoeds felste slagen
Reeds vroeg Uw doornenkroon gedragen
Op 't jeugdig hoofd, van lauwren zwaar!

Veel hebt ge en diep gevoeld, geworsteld en geleden;
Met koenen moed den strijd der twijfling doorgestreden,
En duislend stondt gij voor de kloof,
Die 't weten afscheidt van 't geloof;
Maar — snorde al soms een pijl van strak gespannen koorde —
Uw innigst zielsgeloof, dat vroeg U toebehoorde,
Werd nooit geheel des twijfels roof.

Wel dorde en welkte er veel, wat vroeger heerlijk bloeide,
Waarvoor Uw kinderziel in reine aanbidding gloeide,
Toen Hemelsch licht viel over 't blad,
Waarvoor ge eerbiedig luistrend zat —

Toch bleef het levend Woord U dierbaar als te voren;
Uw ziele heeft getreurd om 't geen zij had verloren,
't Geloof heroverd, uit den smeltkroes als herboren,
En — tot den einde lief gehad.

Weêr staat gij voor mijn oog, bezield, bezielend Spreker,
Wanneer Uw voet ten kansel klom,
Als ge optradt in het heiligdom:
Hoe 't ligt gekleurd gelaat straks bleeker werd en bleeker,
Terwijl het paarlend zweet op 't hooge voorhoofd glom;
Hoe 't zilver Uwer stem dof aansloeg en verflaauwde;
Hoe 't ademscheppen U de heesche keel benaauwde,
En 'k staarde U met bekomring aan,
Als met het vingermerk eens vroegen doods geteekend;
Helaas! wat toekomst U kon worden toegerekend —
Geen langgerekte levensbaan!

Gij zaagt het dreigend zwaard, aan zijden draad geheven,
Maar onbezorgd en onbevreesd,
En toch — zoo de enge kluis, Uw stof ter woon gegeven,
Ook de eindpaal Uwer hoop, de grafkuil waar gebleven
Der rijke gaven van Uw geest —
Wat donker raadsel, bij de raadslen van dit leven,
Ware ons Uw vroege dood geweest!
Maar 't was de Hovenier, die na volbloeide lente
(Vóór 't al ontheistrend stormgeloei

De Hemelbloesems van den aardschen stengel woei)
Uw tak met bloem en knop, als rijke voorjaarsrente,
In beter grond en reiner dampkring overentte;
En dáárom welkte uw poëzij,
Eer zij — een bloem van korte dagen —
Had al haar windslen afgeslagen,
Nog vóór de pracht van 't zomertij:
Dit troost ons, dit gelooven wij.

Thans zijt ge omgord met meer dan jonglingskrachten,
Gij, moede en zwakke, die Uw schat
Hier omdroegt in zóo breekbaar vat!
Thans vaart ge als aadlaar op met breed ontplooide schachten,
En nimmer wordt gij moede of mat,
Die hopend op den Heer bleeft wachten,
Naar licht, naar meerder licht bleeft smachten!
Thans drinkt ge uit aller lichten Bron,
En staart ge in de eeuwge waarheidszon!
En zoo, bij 't stouter opwaarts streven,
Uw blik nog wederkeert naar de aard,
Dan zoudt gij, wie hier 't oog nog vragend houdt geheven,
Ligt tot een laatst vaarwel dit troostwoord willen geven:
"'t Mysterie van den dood en 't wonder van het leven
Zijn thans voor mij verklaard!"

Velp, Augustus 1861.

KONINKLIJKE
BIBLIOTHEEK

